

NADACE HANUŠE GOLDSCHIEDERA

JEDNOU PŘIJDE NĚKDO
ŠIKOVNÝ, KDO PROKAZÍ
VE SVĚTĚ

Golf je skvělá hra a měla by být co nejpřístupnější všem, kdo o ni projeví zájem. To byla myšlenka, která vedla v roce 2008 k založení Nadace Hanuše Goldscheidera.

Během let se obsah i množství její pomoci vyvíjely a v současné době činí její podpora každoročně půl milionu korun. Předsedou správní rady je již několik Ladislav Vostárek, který si během našeho povídání zavzpomínal i na své golfové začátky.

„Vostárci pocházejí z Klánovic, děda dělal v Klánovicích výpravčího a jeho tři synové včas objevili klánovické golfové hřiště. Jelikož golf tehdy hráli bohatí právníci, baron Ringhoffer, rytíř Škoda, Jan Masaryk a spousta dalších movitých spoluobčanů a buginy ještě nebyly vynalezeny, projevila se brzy potřeba někoho, kdo by jim nosil hole. Kluci byli slušně vychovaní a šikovní a za chvíli vydělávali více než jejich otec ve funkci výpravčího. A nejen to, jak tam s těmi holemi chodili, mohli si také vyzkoušet i golfový švih, a když se správce neřádně, zkusili si i zahrát.

A že se to naučili docela dobře, to prokázal prostřední z nich, Mírek Vostárek, který v roce 1949 vyhrál poprvé mistrovství republiky. Byl vyučený instalatérem, čehož zneužily tehdejší noviny, ve kterých se objevily titulky: Dělník poprvé mistrem republiky v golfu!

Strýc Mírek potom vyhrával jedno mistrovství za druhým, a jak už byl veselejší letový, končovalo to většinou tak, že pohár, který vyhrál, dokázal s ostatními golfisty ještě ten večer propít. U toho jsem ale nebyl, to vím pouze z doslechu stejně jako informace, že aby bylo příště o co hrát, došla ČGF pohár vyplatit. Alespoň tak mi vyprávěl starý barman z baru Maxim.

Stejně tak z doslechu vím, že všichni tři bratři byli velmi oblíbeni mezi děvčaty, a když se za války dostala fronta za Mariánské Lázně, proplížili se někud až na hřiště. Traduje se totiž, že Amíci jako první v okolí obsadili právě golfové hřiště.

Dodnes vzpomínám, že když jsem v sedmdesátém roce přijel poprvé do Mariánských Lázní, byl jsem v klubovně představován dámám mimo juniorský věk, které si mě prohlížely, hladily po tváři a s vlhkými očima pronášely: „Tak ty jsi mladej Vostárek...“ Myslím tedy, že otec a strýcové neudělali rodině ostudu na žádném poli.“

Kolik ti bylo, když jsi začal hrát?

Začal jsem hodně pozdě, až ve 24 letech, ale ne moc vážně. Tu a tam jsem se dostal do Mariánek, ale na tátovu radu jsem se stal členem v GCP v Motole, kde strýc Mírek dělal na stará kolena správce. Musím říci, že to hřiště nese dodnes stopy potu starých členů. Mnohokrát jsme se sešli v holínkách, s lopatami a krumpáči, a vzpomínám i na Richarda Salzmann, který se žádné práce nebál, a to ani když už byl generálním ředitelem Komerční banky.

Jelikož jsme si to hřiště sami vybudovali a udržovali, platili jsme členské příspěvky ve výši pár stokorun a hráli za to celý rok. Dva roky po sametové revoluci najednou začalo golfistů přibývat a nároků na kvalitu údržby taktéž a začalo být jasné, že za těch pár stokorun to nebude možné zvládnout.

Karel Vopička to byl, kdo mne ukecal, abych klubu pomohl, a tak jsem se stal předsedou výkonného výboru; prezidentem klubu byl tehdy Richard Salzmann. Stanovy klubu jsem upravoval také já a rozdělil funkce na exekutivní a na společenské. Richard Salzmann měl tehdy výjimečnou pozici. Předsedu v Motole jsem dělal přes deset let a po pauze ještě jedno volební období jsem byl prezidentem klubu.

Jak ses dostal k Nadaci Hanuše Goldscheidera?

Když mi končilo volební období (byl jsem členem výboru ČGF pro styk s členy), jsem dospěl k názoru, že golfu lze pomáhat i jinak, a jelikož „Goldieho“ nadace poté, kdy na ni Luděk Eremiáš neměl čas a třeba i síly, byla umrtvena, rozhodl jsem se, že se pokusím její činnost oživit. Víím, že dřív nadace organizovala tábory, které byly velmi oblíbené, ale z mého pohledu jsem se na to necítil. Myšlenka táborů je bezvadná, ale nikdy nestihně uspokojit všechny. Vždycky se dostaneš do situace, kdy ti někdo začne vyčítat, proč právě jeho potomek nejede.

ČINNOST NADACE
SPOČÍNÁ V SOUČASNOSTI
V PROMĚŇOVÁNÍ FINANČNÍCH
PŘÍSPĚVKŮ NAŠICH PŘÍZNIVCŮ
V DĚTSKÉ GOLFOVÉ HOLE.

Dospěli jsme nakonec ve správné radě k závěru, že musíme dělat něco, co může být transparentní, rovné a přístupné všem. Vzpomněl jsem si na dobu, když jsem ještě jako člen výboru ČGF objížděl kluby. Funkcionáři několika z nich si stěžovali, že se jim stává, že přijdou malé děti s rodiči na hřiště a chtěly by si zkusit golf, ale není jim co dát do ruky.

Odtud pochází nápad nakupovat dětské hole a rozdávat je klubům, které mají zájem, aby si děti golf mohly vyzkoušet. Nejprve jsme kupovali celé sady i s bagy, po čase jsme však zjistili, že stačí sedmička železo a putter. Kromě toho v rámci akce Se školou na golf nakupujeme a rozdáváme i plastové golfové vybavení pro nejmenší, jež dáváme k dispozici nejen klubům, ale dneska i školám, které mají zájem šířit golf mezi svými žáky. Činnost nadace spočívá v současnosti v proměňování finančních příspěvků našich příznivců v dětské golfové hole.

Kde berete prostředky?

Je pravdou, že máme stálý okruh dárců, ale jak je to u každé charity, mohl by být větší. Obcházíme kamarády, přátele, značnými částkami ze soukromých zdrojů přispěli mj. Vláda Dlouhý, Zdeněk Synáček, Dan Ťok, Honza Žůrek a mnozí další. Občas oslovíme i některé z klientů a tu a tam zalovíme i na vlastních bankovních účtech. Nic jiného nezbyvá.

Na druhé straně se přiznám, že když jsem do toho šel, měl jsem naivní myšlenku: Golfová federace má 50 000 členů. Kdyby si každý odpustil jedno pivo po hře nebo věnoval hodnotu jednoho ztraceného míčku, sebrali bychom 50 000 krát 40 korun a máme po starostech. Ale golfisté to zřejmě vidí jinak, vlastní pivo v žaludku jim je bližší než potenciální malý golfista s půjčenými holemi a my jsme rádi, když dáme za rok dohromady částky do půl milionu korun. A i to si myslím, že je hodně.

Pamatujte však: žádný příspěvek není dost malý na to, abychom za něj nebyli vděční, a koho by zajímaly osoby dárců, najde je na našich webových stránkách.

Podle jakého klíče vybíráte ty, kdo hole dostanou?

Podle jejich potřeb. Kluby jsou s námi v kontaktu a vědí, že když se jim třeba rozšíří množství docházejících, stačí se ozvat. Když na to máme, koupíme a dáme dál.

Musí nějak dokládat, že jejich požadavek je oprávněný?

Lenko, golf je přece sportem gentlemanů, každý z hráčů si počítá své vlastní skóre a mně by připadlo nízké předpokládat, že by někdo podváděl golfovou charitu.

Stíháte uspokojit všechny žádosti?

V podstatě ano, samozřejmě někdy je nutné počkat, až objednané hole dorazí, ale myslím, že stíháme. Děláme všechno pro to, aby si golf mohlo vyzkoušet co nejvíce dětí, neboť se domníváme, že základna těch, již si to zkusí, musí být co nejširší. Jen tak je šance, že si to přijde zkusit někdo skutečně šikovný, kdo bude mít naději prorazit i ve světě.

JUDR. LADISLAV VOSTÁREK

Kromě toho, že od mládí hraje golf, už během studia na Právnické fakultě UK byl manažerem několika rockových skupin, například Progres či skupiny F. R. Čecha.

V roce 1977 založili s Oldřichem Říhou Kapatult, pár let na to byl u zrodu skupin Turbo a OK Band. Je autorem textů všech legendárních písní Katapultu včetně slavného sloganu: „Co děti, mají si kde hrát?“

K tomu všemu se dodnes věnuje vlastní úspěšné advokátní kanceláři a jako předseda správní rady NHG se stará, aby si i dnes měly děti kde – a hlavně s čím –, hrát.

Základní myšlenkou Nadace Hanuše Goldscheidera je podporovat golf a napomáhat jeho rozvoji tak, jak to dělal „Goldi“ po celý svůj golfový život. Právě on byl vlastně zakladatelem české golfové charity a dělal vše pro to, aby golf v nelehkých podmínkách socialistického Československa přežil a aby ti, kdo se o něj zajímali, měli možnost se mu věnovat.

TAK
TO BYL
„GOLDI“

O tom, jaký vlastně byl, vypráví jeho dcera Renée Machová. „Táta měl obrovský přehled. Sport, politika, kultura, literatura, všechno ho zajímalo. Četl v angličtině i němčině, a kdykoli jsem potřebovala něco vědět, stačilo zavolat a on mi to z hlavy řekl.“

Mládí, které ukradla válka

Bylo úžasné, že se dožil téměř osmdesátky. Jako kluk přežil koncentrační tábor, celou rodinu odvezli do Terezína a posléze během celé války prošli několika německými lágry. Domů se vrátil jen můj táta a jeho mladší brácha, se kterým přežili pochod smrti. Táta šel od začátku do koncentráku s tím, že přežije, a čas, jenž tam strávil, nepromarnil. Seznámil se s Američankou, která měla za manžela Žida, a tak ho milovala, že šla do lágru s ním. Táta pracoval v kuchyni, nosil jí chleba a ona ho učila anglicky. Výsledkem bylo, že během let strávených v lágru se naučil mluvit dokonale. Pět let, která tam táta prožil, ho neuvěřitelně zocelilo. Když se scházel s kamarády, kteří také přežili, všichni naříkali, ale otec nikdy. Za celá léta jsem od něj neslyšela nic o tom, co vytrpěl.

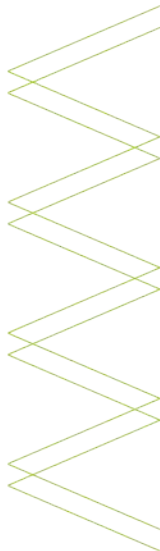
TÁTA ŠEL
OD ZAČÁTKU
DO KONCENTRÁKU
S TÍM, ŽE PŘEŽIJE,
A ČAS, JENŽ
TAM STRÁVIL,
NEPROMARNIL.

TÉMA / CHARITA

Naopak vyprávěl, jak v lágru hráli divadlo, mluvil neustále o nějakých ženách – takže tam měl i lásky... Až od přátel jsem se pak dolechla o tom, jak stáli celou noc nazí v mraze na apelplacu, a jiné hrůzy.

Díky tomu se pak už nikdy ničeho nebál. Byl ironický, sarkastický, dovedl si dělat srandu sám ze sebe. Nikdy se před nikým neposadil na zadek, vždycky byl svůj.

Měl v sobě velký náboj, a přestože byl menší postavy, ženy se na něj lepily, kamkoli jsme přišli.

Reneé Machová (vpravo)
s Mariou Stilerovou.

JEHO ÚDERU SE
ŘÍKALO „GOLDIHO
OSMIČKA“ – PŘI
NÁPŘAHU SKUTEČNĚ
NAHOŘE OPSAL
OSMIČKU, NEŽ ŠEL
S HOLÍ DOLŮ.

První setkání s golfem

Když se po válce vrátil, měl podlomené zdraví. Protože měl nemocné ledviny, poslali ho na ozdravný pobyt do Mariánských Lázní. Procedury ho však nebavily a rozhodl se podívat na golf. A bylo to. Celé prostředí ho okouzlo, díky svým jazykovým znalostem se mohl bavit se všemi lidmi kolem a začal i hrát.

Nepřehlédnutelný

Krátkou dobu po skončení války pracoval i na letišti a mezi jeho kamarády patřili i britští piloti. V padesátých letech byl táta zavřený, nevím přesně, jak znělo obvinění, ale dělal tehdy manažera jazzové kapely a měl u sebe americké desky, poslouchal

americkou hudbu... Když se pak po roce vrátil, dostal místo jako pomocný dělník v závodě Rohoplast, kde se vyráběla pouzdra na legitimace. Během roku už byl vedoucím provozovny a posléze odešel do Mototechny a začal organizovat první dovoz zahraničních aut. Nějakou dobu byl i vedoucím programového oddělení Parku kultury. Byl prostě tak šikovný, že se ode dna odrazil hodně rychle.

„Goldiho“ osmička

Na golfu byl jako ryba ve vodě, ale zajímavé bylo, že nebyl žádný špičkový hráč. Jeho úderu se říkalo „Goldiho osmička“ – při nápřahu skutečně nahoře opsal osmičku, než šel s holí dolů. Když byl starší, neměl už na hru skoro vůbec čas.

Díky jeho kontaktům k nám jezdili hráči z celé Evropy. A všechny ty zahraniční návštěvy nás zásobovaly míčky, tričky, golfovými holemi, čepicemi, týčky, prostě vším, co u nás nebylo v té době k dostání. Stejně tak táta přivezl spoustu věcí z turnaje Lady Abrahams v Anglii; toho byly celé krabice. Všechno se pak rozdělovalo mezi lidi, kteří chtěli hrát. Jenom tomu v té době nikdo neříkal charita, byla to prostě kamarádká pomoc...

